

лича, който влѣзе при мене съ една чаша чай. Рано е, Петаръ Андрѣевичъ, ми каза той, като клатеше главата си. — Рано си захваналъ да чапкжнувашъ. И на кого си са измѣтналъ? Ни дѣдо ти, ни баща ти, чини ми са, не бѣха пияници; а за майка ти нѣма и какво да говоримъ: отъ самото си рождение тя нищо друго не пие, освѣнъ «квасъ». А кой е станалъ причина да бждешъ такавъ? — Проклѣтиятъ мосйо. Това само му и бѣше работата: «Иди при Антиповна и кажи ѝ: «мадамъ, же ву при, водкю.» Ето ти и же ву при! Нѣма какво да са каже! На добро та е научилъ кучешкиятъ синь! Трѣбало имъ е да пазаряватъ за учителъ единъ безвѣрникъ, чегато господаринтъ ни нѣма свои хора!»

Мене ма досрамя. Азъ са обжрнахъ и му казахъ: «Излѣзъ, Савеличъ! Азъ не ща чай.» Но Савелича бѣше твърде мъчно да накара човѣкъ да мжлкне, когато той захващаше да проповѣда. «Ето виждашъ ли, Петаръ Андрѣевичъ, какво ще да сарѣче да почапкжнува човѣкъ! И главата ти е тѣшка, и да хапнешъ не щешъ. Когато единъ човѣкъ обича да пие, то за нищо го не бива . . . Пини малко краставичена чорба съ медъ, а най-добре е да пинешъ пакъ малко ракийка. Не заповѣдашъ ли?»

Въ това време въ стаята ми влѣзе едно момче и подаде ми една записка отъ П. И. Зурина. Азъ я разжрнахъ и прочетохъ слѣдующето:

«Мой драги Петаръ Андрѣевичъ! Мола та да ми испроводишъ съ това момче 100-тѣхъ рубли, които вчера изиграхъ отъ тебе. Много ми сж пѣтрѣбни пари.

Готовъ сжмъ да ти слугувамъ

*Иванъ Зуринъ.*

Нѣмаше какво да са прави. Азъ са показахъ ра-